

พินิจคดี

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาพูดถึงพระปฏิบัติใจ ถ้าพระปฏิบัติเขาพูดกันแบบว่าเห็นไหม ในสัลเลขธรรมของหลวงตา ท่านบอกว่าไม่ให้คลุกคลี ไม่ให้พูดเรื่องโลกเห็นไหม เรื่องการค้าการขาย เรื่องต่างๆ ที่นี้คำพูดของเรานั้นก็เลยกระชับ เวลาพูดกันกระชับ เวลาครูบาอาจารย์เราพูดจะพูดคำเดียว เวลาปฏิบัติอย่างเช่น เข้า เห็นไหม เวลาถือธุดงค์มา มันกระชับใจ มันจะเหนื่อยยังงี้ก็แล้วแต่ มันรวบรัด ถ้ารวบรัดแล้วมันจะเอาเวลาของเราไปปฏิบัติ แต่ถ้ามันเย็นเยื่ออย่างที่เขาริบายกัน อธิบายครึ่งวันก็ได้ ถ้าอธิบายครึ่งวันจนเดี๋ยวนี้เรารำคาญตัวเราเองนะ รำคาญตรงที่ว่าเราพูดธรรมะ พูดซ้ำ พูดซาก แล้วถ้าคนที่นั่งฟังอยู่มันจะเหมือนกับว่าเรานี้แผ่นเสียงตกร่อง พูดอยู่แต่ของเก่าๆ โดยหลักพูดอยู่อย่างนี้ไง แต่คนถามมันเยื่อไร ที่นี้พูดซ้ำพูดซากพูดซ้ำพูดซาก เพราะคนที่ฟังมันมาใหม่ แต่ไอ้คนพูดมันคนพูดคนเก่า นี่คำพูดมันก็เลยกระชับใช้ใหม่ถึงบอกว่าสั้นๆ

ฉะนั้นคำว่าสั้นๆ ที่นี้ สั้นๆ เรารับรู้เห็นไหม ตัวอย่างลูกศิษย์หลายคนพูดเลย หลวงพ่อพูดพวกผมต้องไปตีความ หลวงพ่อก็รู้ของหลวงพ่อกันเดียว เราเข้าใจว่าคนพูดเข้าใจ เพราะคนพูดเป็นคนพูดมันรู้แล้วเข้าใจ แต่ไอ้คนฟังมันไม่เข้าใจเห็นไหม คนฟังต้องจับแล้วไปขยายความ เขาคิดของเขา เขาพูดอย่างนั้นว่าเราพูดกระชับ เขาร้องเรียนทำนองว่าเราพูดรู้เรื่องคนเดียว คือว่าคนพูดรู้เรื่อง แต่คนฟังไม่รู้เรื่อง ที่นี้ถ้าเราขยายความไป มันก็แบบว่าเย็นเยื่อ เย็นเยื่อแล้วมันยืดขาด เราก็พูดแต่สั้นๆ ใช้ใหม่ นี่พูดสั้นๆ เวลาพูดเราเข้าใจอย่างที่บอกเขาอ้างไง เขาบอกว่าหลวงพ่อก็คือพูดอยู่ว่าการดูจิตๆ หลวงพ่อก็คือพูดถึงหลวงตาดูจิต เขาก็อ้างว่าหลวงตาก็คือเคยดูจิตมา แล้วเขาอ้างอย่างนี้ เขารู้อยู่ คนอ้างคำว่าอ้างมันรู้ผิดรู้ถูกใช้ใหม่

อ้างว่าหลวงตาเคยดูจิต ถ้าเคยดูจิตก็คือแนวทางเดียวกัน ก็อบนถนนสายเดียวกัน อย่างเช่นเราเข้ากรุงเทพ ถนนสายเดียวกัน คนไปเพชรเกษม ถนนสายเดียวกันก็ต้องเข้าสู่

กรุงเทพ มาอ้างว่า เป็นผู้ตีเห็นใหม่ พุคนี้มีผล พุคนี้มีผล เรานี้พุคไม่มีผล เรา พุคด้วยอารมณ์ ไม่ใช่อารมณ์หรือ มันพุคด้วยพลังของใจ เวลาหลวงปู่มัน พลังของใจ มันออกมารุนแรงมาก

ฉะนั้น ตอนนี้อย่างพูดเลยบอกว่าทั้งหลวงตาด้วย ทั้งพระสงฆ์ด้วย เวลานี้บอกว่า พระสงฆ์โจมตีเขาน่าดูเลย แต่เวลาเขาบอกว่า พระสงฆ์พุคเรื่องจิตเหมือนกัน เวลาเขา จะอ้างเราไปเป็นฐานนะ เขาก็อ้างนะ ถ้าอ้างเป็นฐานที่เป็นประโยชน์กับเขา เขาก็อ้างทันที เลย แต่เวลาเราพุคถึงเหตุผลปั๊บ เขาบอกว่า เรานี้โจมตีทันทีเลย ใครไปโจมตีใคร ถ้า เหตุผลมันจริง เราเคยพบหลวงปู่ดูลย์ใหม่ เราเคยพบหลวงปู่มันใหม่ เราเกิดไม่ทันหลวง ปู่มันนะ หลวงปู่มันท่านนิพพานปี ๒๕ เราเกิดปี ๒๕ เราเกิดไม่ทันหลวงปู่มันทำไมเรา เคารพหลวงปู่มันล่ะ ทำไมเราเคารพครูบาอาจารย์ล่ะ เราอายุเท่าไรเราเกิดปี ๒๕ พระพุทธเจ้าตายมาแล้วสองพันกว่าปี ทำไมเราไปหล่อรูปพระพุทธเจ้ามากราบมาไหว้ม่า เคารพบูชากัน รูปเคารพของพระพุทธเจ้าเราเคารพบูชาทำไม

ก็พระพุทธเจ้าท่านสอนลูก ท่านสอนนะ ท่านวางหลักธรรมไว้ให้ชาวพุทธมี ความร่มเย็นเป็นสุข แล้วนี่ พุคถึงเวลาคำสอนที่สอน ถ้ามันถูกต้องนะ เราไม่เคยเห็นหน้ากัน เลยเราเคารพบูชากัน ทีนี้ถ้ามันเคารพบูชากันมันก็ต้องมีเหตุผล ต้องไปทำทางเดียวกัน เห็นไหม ท่านเคยทำมามันเส้นทางเดียวกัน มันก็ต้องเหมือนกัน ไม่เหมือน มันเส้นทาง เดียวกัน เริ่มต้นเพราะอะไรเพราะเราเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่เวลาทำไปแล้วมัน แดกแยกซอยออกไป เราจะเข้ากรุงเทพ แล้วมึงเลี้ยวออกไปทางไหนล่ะ มึงออกไปโน่น เข้าไปสุพรรณ มึงออกมาโน่น ที่เราพุคเราพุคตรงนี้ ใจนี้เป็นพยาน ตอนนี้จะไม่เอ่ยชื่อ ใครมันลงซีดี มันเป็นพยานเห็นไหม มาที่ไรนะ เหมือนทุกทีเลยจริงไหม ลูกศิษย์เขามา หาเราที่ไรนะ หลวงพ่อสงกับอาจารย์เขาสอนเหมือนกันเปี๊ยะ เหมือนกันเปี๊ยะ

ใครมาก็เหมือนกันทุกที เอ้าจริงๆนะ หลวงพ่อสงกับอาจารย์เขา จิตเหมือนกัน เลย เหมือนกันเลย เรบอกไม่เหมือน ของเราไม่ใช่จิต เพราะลูกศิษย์มาหาเยอะมาก เวลาใครมาจิตเรบอก เฮ้ย เขาไม่ใช่คุณะ เขาพิจารณา เขาพิจารณา บางคนนี่ฟังเลยนะ มีแม่ชีมาจากใต้ เฮ้ย เขาพิจารณานะ หา? ได้ค่ะๆ กลับเลยเห็นไหม เขาพิจารณาจิต เขา ไม่ใช่คุณะ เขาพิจารณาใจ เขาพิจารณาหาเหตุผล คนเราต้องพิจารณา รู้ตัวรู้ผิมนั้นถึงจะมี การแก้ไข ไม่ใช่ซื้อบ๊องไปกับมันอย่างนั้น

ถึงอ้างว่าเราก็พูดเรื่องจิต หลวงตาก็จิต ไม่ใช่หรือ เราจะยกพระพุทธเจ้าเลย เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นไหม ทรมาณตนอยู่ ๖ ปี เวลาอดอาหารอยู่ พออดอาหารเสร็จแล้ว ไข้ไหม แล้วที่ว่าบัญญัติว่าห้ามอดอาหาร ห้ามอดอาหาร ห้ามอดอาหารเพราะอะไร เพราะตอนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอดอาหารเพราะอะไร เพราะความเข้าใจผิด ตอนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอดอาหาร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ธรรมนะ พอยังไม่ตรัสรู้ธรรมก็คิดว่า กิเลสมันอยู่กับเรา ทุกอย่างมันอยู่กับเรา จะทรมาณตน เห็นไหม กลั่นลมหายใจ ร่างกายมันเป็นที่อยู่อาศัยของกิเลสเราต้องต่อสู้กับกิเลส ต่อสู้ด้วยความไม่รู้เห็นไหม ก็กลั่นลมหายใจ สลบเลย อดอาหารไม่กิน ก็ ๔๕ วัน จนรากขนนี้เน่า จนซ็อกสลบไปถึง ๓ หนแต่มันไม่ตายเพราะอะไร ไม่ตายเพราะว่าท่านสร้างบุญญธิการมาสร้างบุญมาเยอะ

ถ้าท่านบอกว่าเราตถาคตส่งเสริมการอดอาหาร เราตถาคตส่งเสริมความเข้มแข็ง เราว่าพระนี้จะตายเป็นเบือเลย พระจะตายอ้อเลย เพราะพระเราต้องมุ่งมั่นมาก ทุกคนจะเอาชนะกิเลสให้ได้ แล้วจะตายฟรีๆเลย พระพุทธเจ้าถึงบอกว่าห้ามอดอาหาร แต่ถ้าใครต้องการอดอาหาร เพื่อเป็นอุบายวิธีการเห็นไหม คำว่าอุบายวิธีการมันเหมือนคนมีปัญญาล่ะ ที่ครูบาอาจารย์ท่านให้ผ่อนอาหารอดอาหารนี้เห็นไหมเพราะอะไร เพราะถ้าใครไม่ภาวนาจะไม่รู้เลยเพราะเวลากินอึมันนอนอุ่นกิเลสมันตัวพองๆ จะนั่งสัปหงกตลอดเวลา หลวงตาพูดบ่อยมากกว่าเวลาที่ท่านอดอาหารอยู่นะ จิตนี้ อู้หู ดีมากเลย แต่มันจะไม่ฉันทไม่ได้เพราะมันก็จะตาย เวลาจะฉันทมันก็ถึงกัน หัวใจเห็นไหม มันถึงกันเลยนะ จะกินหรือไม่กิน ถ้ากินขึ้นมาเนี่ยก็ต้องกินเพื่อดำรงชีวิต แต่กินขึ้นมาแล้วนะ มันก็มานั่งสัปหงกโง่งง อดอาหาร ๓ วันแรก โอ้โฮ หิวนะ พอเลยวันที่ ๓ ไปนะ นั่งเป็นหัวตอเลย ท่านนั่งเป็นหัวตอเพราะจิตมันดีเห็นไหม ถ้าอดอาหารเป็นอุบายวิธีการเราตถาคตอนุญาต

เพราะพระพุทธเจ้าทดสอบแล้วมันผิดไข้ไหม แต่ถ้าคนที่มีปัญญามันก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ย้อนกลับมาไ้เรื่องจิต ถ้าจิต ครูบาอาจารย์ เราเอาหลวงปู่ดุลย์ เราเอาหลวงตา นี่พระอรหันต์ หลวงปู่ดุลย์หลวงตาพระอรหันต์ คำว่าพระอรหันต์นี้มันต้องทดสอบจนแน่ชัดมาแล้ว ถ้าไม่แน่ชัดมาแล้ว มันจะรู้ผิดรู้ถูกได้อย่างไร อย่างเช่นหลวงตานี้หลวงตาท่านพูดนะ เราพิจารณาของเรา เวลาหลวงตาท่านบวชใหม่ๆท่านอยู่วัดโยธานิมิต ท่าน

ไปถามพระครู พระครูเห็นไหม ไม่ใช่อุปัชฌาย์ อุปัชฌาย์เป็นเจ้าคุณจอม อุปัชฌาย์เห็นไหม เห็นเดินจงกรมอยู่ ถามว่าเดินจงกรมนี้ทำยังไง เรากำหนดพุทโธ หลวงตาท่านก็บอกว่านึกพุทโธท่านก็พุทโธด้วย พุทโธๆ ขนาดท่านพุทโธอยู่ ๗ ปี นะ เป็นสมาธิได้ ๓ หน ๗ ปี

ทีนี้พอ ๗ ปี ขณะที่ทำพุทโธไปเรื่อยๆ พุทโธไปเรื่อยๆ พอมันรวมทีหนึ่งก็อยากได้ อยากได้ก็อู้หู ต้องต่อสู้ขวนขวายอยู่นาน ก็ไม่ได้ ยังไงก็ไม่ได้ นี่ทำโดยที่ว่าท่านเรียนหนังสืออยู่ แล้วท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านกำหนดพุทโธของท่าน แต่เวลาท่าน ออกปฏิบัติครั้งแรกเลยที่ออกปฏิบัติ ท่านบอกท่านคูจิต คูจิตเหมือนกัน เพราะอะไร เพราะว่าป็นมหาแล้วมีปัญหาแล้ว พอเป็นมหาพอมมีปัญหา นี่ พวกปัญญชนก็คิดว่าตัวเองทำได้ทุกคนมีความมั่นใจใจ แล้วก็มาคูจิตอยู่เห็นไหม คูจิตมันก็เป็นนะ มันก็ลงมัน ก็สงบได้ พอสงบลงได้แต่มันรักษาไว้ไม่ได้ รักษาไว้ไม่ได้เพราะอะไร เพราะไม่มีจุดยืน ไม่มีสถานที่ ไม่มีคำบริกรรมไม่มีที่อะไรยึดมัน มันก็เสื่อมไป พอมันเสื่อมไปนะ มันเสื่อมไปเพราะเหตุใด พยายามเต็มที่เลยนะ เหมือนเงินครกขึ้นภูเขา ท่านพูดเอง เหมือนเงินครกขึ้นภูเขานะ พอวันสองวันมันก็ไหลลงมา วันสองวันมันก็ไหลลงมา มันยืนอยู่ไม่ได้หรอก นี่เป็นเพราะอะไร หาเหตุหาผล เป็นเพราะอะไร เป็นเพราะอะไร เป็นเพราะอะไร อ้อ สงสัยขาดคำบริกรรม

เพราะท่านเคยกำหนดพุทโธมาแล้วนะ เพราะอยู่ที่วัดโยธานิมิตร เคยกำหนดพุทโธมาแล้วเห็นไหม แต่พุทโธ ๗ ปี มันสงบได้ ๓ หน แล้วที่ไอนี้มันสะดวกไหม ทุกคนว่าสะดวกกว่าทั้งนั้น คูจิตๆ ง่ายทั้งนั้น พอถึงเวลาแล้วเป็นยังไงล่ะ ถึงเวลามันเป็นยังไง แต่คนคูจิตนะ สุดท้ายท่านปฏิบัติมาแล้วท่านบอกว่า เป็นปัญญาอบรมสมาธิ ท่านใช้คำว่าปัญญาอบรมสมาธิ นั่นก็เหมือนกัน สิ่งที่หลวงปู่ดูลย์พูด มันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ เพราะอะไร เพราะท่านบอกว่าให้รู้จิตหรือคูจิตตัวใหญ่ๆ ท่านไม่ได้เขียนธรรมดานะ ให้รู้จิตคูจิต รู้จิตหรือคูจิตตัวใหญ่เหมือนบริหารจัดการ มันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ ใช้ปัญญา ใจไม่ใช่เพ่งเอา แต่ใจตัวเองไม่เข้าใจแล้วเพ่งเอา พอเพ่งเอาขึ้นมาแล้วถ้ามันเป็นจริงเห็นไหม หลวงปู่ดูลย์ท่านเคยอาศัยอำนาจใครว่าให้เห็นตามท่าน หลวงปู่ดูลย์ท่านทำของท่าน ท่านก็มั่นใจในตัวของท่าน ท่านก็สอนโดยตัวของท่าน เห็นไหม แล้วคูสิหนังสือที่เขา

เขียนขึ้นมาเห็นใหม่ว่า สมัยก่อนคูจิตเป็นวงแคบๆ สมัยครูบาอาจารย์มันเป็นวงแคบในการปฏิบัติคูจิต แต่ในปัจจุบันนี้ ที่ไหนก็คูจิต ที่ไหนก็คูจิต

คำว่าคนมีบารมี ขนโคกกับเขาโค คนที่มีอำนาจวาสนาคนที่มีสติปัญญามันมีน้อยแล้วคนที่มีสติปัญญามันทำของมัน คูสืออย่างเช่นพระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะ แล้วคุณูกศิษย์ลูกหาที่ประพฤติปฏิบัติมา คนจะมีอย่างนั้นมันมีน้อย แล้วมันน้อยขึ้นมา แล้วว่าเราโง่โง่ เห็นใหม่ เราจะไปโง่โง่ใคร เพราะในคำพูดของเขาเห็นใหม่ ถัดสั้น จะเป็นโสดาบันภายใน ๗ วัน เป็นโสดาบันภายใน ๗ เดือน แล้วมันทำได้จริงหรือเปล่าละ มันทำได้จริงหรือเปล่า นี่ก็อะไรละ เราพูดตรงนี้ไง เราไม่ได้โง่โง่โง่ แต่เราพูดถึงการถือถือการถือถือสังคม ให้สังคมออกไป แล้วพอไปแล้ว พอจะไปอย่างนั้นเห็นใหม่ ถ้ามีคนรู้จริงอยู่มันก็จะโต้แย้งใช้ใหม่ ก็จะบอกว่าทุกคนเห็นด้วยกับเรา ทุกคนเห็นด้วยกับเรา

ถ้าคนที่เป็นของจริง หลวงตาท่านไม่ตอบโต้ เห็นใหม่ ท่านจะบอกว่า ในธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่กล่าวร้าย ไม่พูดให้คนเสียหาย เพราะท่านมีคุณธรรมของท่าน พวกที่มีมิจฉาชีพ พวกที่มีมิจฉาปฏิญาณก็อาศัยอ้างอิง อ้างอิงแล้วท่านรู้แน่ แต่เพราะ หนึ่ง คุณธรรมแล้วท่านเป็นผู้ใหญ่ใจ ถ้าท่านพูดออกไปมันจะกระเทือนกันหมด เวลามีปัญหาอย่างเช่นอะไรนะ เรื่องหนังสือรำลึกวันวานเห็นใหม่ ที่เราส่งเทพขึ้นไปที่เห็นใหม่ ท่านฟังแล้วท่านบอกว่า จี๋ อย่าไปคุย ยิ่งคุย กลิ่นมันยิ่งแรง ก็ท่านจะให้สงบ ให้เฉยๆ แล้วเรื่องมันจะซาไปเองใจ เวลาครูบาอาจารย์ท่านจะให้เวรกรรมมันแสดงตัวของมัน ใครทำกรรมดีได้ดี ใครทำกรรมชั่วได้ชั่ว เหมือนกับกรรมวินัย มันจะชัดซากศพเข้าฝัง ใครทำชั่วมันจะชัดซากศพเข้าหาฝัง ให้ทำดี ใครทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว ในครูบาอาจารย์ท่านยึดหลักอย่างนี้

ที่นี้ ยึดหลักอย่างนี้พวกนี้เขาก็ได้ใจนะสิ เขาได้ใจเพราะว่าไม่ตอบโต้ ไม่ใช่ถูกชี้ผิดใช้ใหม่ แล้วไม่ใช่ถูกชี้ผิด แต่รู้แน่ จะรู้จะแก้ไขเป็นเฉพาะตัวบุคคล อย่างเช่นคนไข้ไปหาหมอ หมอจะรักษาคคนไข้ นั้น อย่างเช่นใครภานาผิดภานาถูกไปหาท่าน ท่านจะจัดการเลย ท่านจะชี้ถูกชี้ผิดให้ เพราะตอนที่เรายู่ที่นั่นมันเป็นอย่างนั้น แต่ตอนนี้ คนมันไปอย่างนี้ ในสมัยปัจจุบันท่านชราภาพด้วย แล้วมันไม่มีใครเข้าได้ใกล้ใจ ทุกคนก็ไปนั่งที่ศาลาแล้วบอกว่าท่านรับประกันทั้งนั้น คือก็เอาชื่อท่านมาหากิน แล้วก็บอกด้วยว่าท่านเห็นด้วยกับการคูจิต ถ้าท่านเห็นด้วยกับการคูจิต ทำไมท่านไม่พูดถึงเรื่องคูจิตเลยละ

ทำไมท่านพูดถึงปัญญาอบรมสมาธิละ ทำไมไม่พูดถึงเรื่องจิตเลย แล้วไม่เห็นด้วย ก็ว่าการกระทำของหลวงตาหรือความเห็นของเรานะเคยทำมาแล้ว การจิตนี้มันเหมือนกับนักหลบ มันแค่ได้พักอาศัย อย่างเช่นเราภาวนาพุทโธๆๆ เวลาเหนื่อยนักเห็นใหม่ เราจะหยุดของเราเห็นใหม่ เราจะพักของเรา มันแค่เป็นนักหลบใจ มันไม่ใช่หนีกรบ มันไม่ใช่การเข้าไปเผชิญกับปัญหา ถ้าไม่เข้าไปเผชิญกับปัญหา ปัญหามันจะไม่จบ ปัญหามันจะจบได้ก็ต่อเมื่อเราเข้าไปเผชิญกับความจริง แล้วเราแก้ไขตามความจริงนั้น นี่คือปัญญาอบรมสมาธิ

แต่ถ้ามันหลบเอาอย่างนี้ มันเป็นนักหลบ มันไม่เป็นความจริง ที่นี้พอไม่เป็นความจริงขึ้นมาสิ่งต่างๆก็ทำกันไป ก็ไหลตามกระแสของสังคมโลกไป แล้วมันไม่มีใครคัดค้าน เราจะโจมตีขนาดไหนเราพูดถึงข้อเท็จจริงตามความเป็นจริง ถ้าข้อเท็จจริงเป็นอย่างนั้น ความจริงเป็นอย่างนั้น แล้วอย่างที่ว่าอย่างที่เขาพูดกันนะ ที่บอกว่าพระสงฆ์โดนไล่ออกมาแล้ว พระสงฆ์โดนไล่ออกไปแล้ว ไม่มีความสำคัญเลย ไม่มีความจริง จะไล่เราไปอยู่ไหนก็ไล่ไปเถอะ ไล่ให้เราออกนอกโลกก็ไล่ไปเลย เพราะคนไล่กับเรามันคนละคนไม่เกี่ยวกันหรอก ไม่เกี่ยวกันเลย เอ็งจะไล่กูไปไหนละ บอกเลยไอ้หงบต้องอยู่ดาวอังคาร ห้ามอยู่ในโลกนี้ เออก็เดี๋ยวกูจะไป จะเป็นอะไรไป นี่ไง โลกธรรม ๘ ความสรรเสริญความนิโทษ เรื่องไร้สาระ ไร้สาระมากเลย ถ้าเรามีความจริงในหัวใจ เอ็งมีความจริงในหัวใจใหม่ ถ้าเอ็งมีความจริงในหัวใจ สิ่งที่เขาพูดมาเป็นความจริงใหม่ มันไม่มีอะไรเป็นความจริงซักอย่างหนึ่ง ถ้ามันไม่มีความจริงเราจะหวั่นไหวไปกับใคร ถ้าหวั่นไหวอย่างนี้ก็เหมือนพวกเขา นี่ไง การสร้างภาพ เขาบอกว่าเราโจมตีเขารุนแรงมาก สังเกตได้ไหม เราไม่เคยพูดสิ่งนี้เลยจริงๆที่เรารู้มาตลอด แต่ที่มันเหลืออดใจ มันเหลืออดหนังสือของเขาเขียนมา พวกปฏิบัติพุทโธนี่หลงกันมานาน สังคมไทยหลงกันมานาน ชาวพุทธกำหนดพุทโธๆ เอ็งจะพูดอะไรเอ็งก็พูดของเอ็งไปสิ

แล้วคำว่าพุทโธนี่ใครเป็นคนสอน พระพุทธเจ้าเป็นคนสอน แล้วครูบาอาจารย์หลวงปู่มั่นเป็นคนสอน ทั้งๆที่เราเนี่ย เราพิจารณาจิตนะ แต่เราก็อายุอยู่เหมือนกัน แต่เราพิจารณาจิตนะ นี่เรารักษาสมบัติของชาติไว้ รักษาประเพณีวัฒนธรรมของพระปฏิบัติไว้ แล้วนี่เพราะอะไร เพราะถ้ามันมีพุทโธมีอะไรอยู่นะ มันแบบว่ามันก็จะรวบอำนาจ ถ้าอำนาจยังไม่อยู่กับเรา เขาจะรุกไปเรื่อยๆ รุกจนกว่าจะรวบอำนาจมาไว้ที่ตัวให้จบให้ได้

เหมือนกับการคุมสื่อ ถ้าคุมได้แล้วไม่มีสิ่งใดๆ ออกมาแล้ว เขาจะรวบอำนาจตรงนั้น
จนนั้นถึงบอกว่า ใครกำหนดพุทธโรจน์หลงไหลกันมานาน แล้วเขาบอกเขาไม่ได้โจมตีนะ
แต่เขาบอกว่า น่าสลดใจ การนั่งสมาธิแล้วตัวแข็งที่อย่างนี้ การนั่งสมาธิ การทำสมาธิ
เป็นสมณะที่ไม่มีประโยชน์อย่างนี้ แล้วเขาบอกว่าอะไรนะ จิตดับไม่มีอย่างนี้ จิตว่างไม่มี
อย่างนี้ จิตส่งออกไปไม่ได้ไม่มีอย่างนี้

แล้วคำพูดอย่างนี้ มันเป็นคำพูดของพระกรรมฐานไง จิตส่งออกนี้เป็นธรรมดา
ของการปฏิบัติ เวลาไปนั่งจิตส่งออก แล้วพอจิตส่งออกพวกเราก็ต้องตั้งสติระลึกขึ้นมา ให้
มันกลับมา แล้วบอกว่าจิตส่งออกไม่มี ส่งออกคือสัญญาอารมณ์ต่างหาก แล้วจิตส่งออก
ไม่มี แล้วอย่างนี้เป็นการโจมตีหรือเปล่า เขาโจมตี เขาเซาะอยู่ เขาทำลายกรรมฐานกัน
อยู่

เขาโจมตี เราต่างหากไม่ได้โจมตี เราเอาสิ่งที่เขาโจมตี ที่เขาชี้มาว่าสิ่งนี้ไม่ถูกสิ่งนี้
ไม่ถูกเอามาเผยแผ่ เราเอาคำพูดของเขาที่ว่าพุทธโรจน์หลงกันมานาน สังคมชาวพุทธปฏิบัติ
กันหลงมานาน หลงไหลมานาน กำหนดพุทธโรจน์ว่าจิตจะสงบ ชาตินี้จะได้วิปัสสนาหรือ
เปล่า พวกนี้ทำให้เสียเวลาเปล่าพวกนี้ปฏิบัติแล้วไม่ได้ผลเห็นไหม ที่ทำมาน่าสังเวชมาก
การปฏิบัติ เรากล้าพูดนะด้วยความมั่นใจของเรา นี่คือก้าวแรกของเขา ถ้าก้าวต่อไปของ
เขา เขาจะเริ่มโจมตี พระอรหันต์ไม่มี สิ่งที่เรายึดถือว่าครูบาอาจารย์เป็นพระอรหันต์
เป็นการเชิดชูกันเองอีกนะ มันเป็นสตันท์ของเขา เวลาเขาทำลายนะ เขาทำลายด้วยความ
นุ่มนวลไง โอ้พวกเราก็อู้อ้อย ออมหอมใจ อะไรนะ ศาสนสัมพันธ์ไง สัมพันธ์ไปตายไป
สัมพันธ์ไปให้เขาเชือดใจ แล้วเวลาเราพูดความจริงขึ้นมา อู้อ้อย โจมตีเขา แล้วเอ็งโจมตีพุทธ
โรจน์ทำไมเอ็งไม่พูดบ้าง เอ็งโจมตีว่าพุทธโรจน์ทำให้เสียเวลาเปล่า พุทธโรจน์ทำให้สังคมไทย
หลงไหลกันมา เราหลงกันมาพอแรงแล้วโอ้พวกกำหนดพุทธโรจน์หลงกันมาพอแรงแล้ว เลิก
กันซะที กลับมาดูจิตกันเถิด อย่างนี้ โจมตีหรือเปล่า อย่างนี้โจมตีไหม เวลาเขาทำนะ
แหม นุ่มนวล ไม่ทำอะไรเลย สงบนี้แหม ต่อต้าน

คนเป็นโรคเป็นภัย เขาเอาเชื้อโรคเข้ามาในกรรมฐานเรา แล้วเรามันเป็นวัคซีน
เป็นยาต่อต้านโรค มันผิดตรงไหน มันผิดยังงี้ เราไปโจมตีใคร ถ้าเขาจะดูจิตเขาก็ดูจิต
ของเขาไปสิ เขาพูดถึงพุทธโรจน์ว่าตัวแข็งทำไม เขาพูดถึงพุทธโรจน์ว่าหลงไหลมานานทำไม เขา
ถ้าพุทธโรจน์ทำให้เสียเวลาเปล่าทำไม เขาพูดให้เสียเวลา เขาบอกว่าเราปฏิบัติกันโดยที่ไม่

ได้ผล แล้วปฏิบัติแล้วจริงๆแล้วได้ผลหรือไม่ได้ผลคนปฏิบัติจะรู้เอง แล้วเขาว่าของเขา
ได้ผลไง ถ้าได้ผล ของดินะ เขาจะเก็บไม่ให้ใครเห็นเลย ถ้ามีได้ผลนะคนวิ่งไปหาตัวเอง
เอ็งไม่ต้องห่วงหรอก ไม่ต้องคิดหรอก ไม่ต้องห่วงหรอก ว่าเดี๋ยวจะไม่มีใครไปหาเอ็ง ถ้า
เอ็งของเอ็งดินะ ไปเอง แต่ของเรา โทษนะ โทษนะ ไม่ได้เชิญพวกเอ็งมาเลยนะ กูไม่ได้
บอกให้พวกมึงมาเลยนะมึง มึงมากันเอง มึงคืบคืบกันมา กูเรียกพวกมึงมาหรือ เขามา
เอง แล้วถ้าเป็นความจริง เพราะเขาขอให้เขาจริงๆ

นี่ไง ที่บอกว่าเราโง่จริงๆ ก็มึงกลัวความลับมึงแตกใจไหม เพราะเราฟังนะ ฟังที่ว่า
สิ่งที่ว่าจิตดับไม่มี เพราะเราฟังดูในเทศน์ของครูบาอาจารย์เราทุกองค์ มันไม่มี คำนี้เป็น
คำพูดของหลวงตา หลวงตาบอกฟังเทศน์หลวงปู่มัน จิตดับไป ๓ วัน แล้วเวลาท่านพูดถึง
การพิจารณาเรื่องเวทนาของท่าน เวทนาดับหมด เหลือสักแต่ารู้ คำว่าจิตดับนี่นะ เป็น
คำพูดของหลวงตานะ เวลาเขาเขียนบอกว่าจิตดับนี้ ไม่มี ไม่มีหรอก ไม่มีอยู่จริง คือคำ
ไหนนะ ถ้าเป็นคำพูดของหลวงตาที่เป็นคำที่แบบว่าเป็นผลที่ว่ามันคง เขาจะเอาคำนี้มาตั้ง
แล้วอธิบายว่าไม่มีหรอก อธิบายทางวิชาการ ไม่มี ไม่มี ทั้งๆที่อธิบายทางวิชาการนี้ มึงโง่
เพราะว่าอะไร ท่านพูดนะ เพราะคนมัน กระตุกมันคนละเบอร์ ความรู้มันคนละชั้น

เวลาหลวงตาท่านบอกจิตท่านดับเพราะฟังเทศน์หลวงปู่มันเห็นไหม ท่านบอกว่า
หลวงปู่มันจะเทศน์นะ เทศน์ถึงที่สุดทุกกัณฑ์ แต่มันไม่มัน ท่านจะต้องไขก๊อก ท่าน
จะต้องไปพูดผิดๆถูกๆ พอบอก ไม่ใช่ะ โอ้โฮ หลวงปู่มันจะเทศน์สุดยอดเลย แล้วถ้า
ฟังเทศน์นะพอจิตท่านลงนะ มันเสียง แว่วๆอยู่ข้างบนเห็นไหม จิตนี้ลงหมดเลยนะ บาง
วันนะ จิตดับถึง ๓ วัน จิตเนี่ยดับ คือว่า มันดับ หมายความว่า อารมณ์ความรู้สึกที่มันออก
รับรู้ข้างนอกมันหดเข้ามาเป็นตัวมันเอง คือมันจะทรงตัวมันเองตลอดเวลา คือมันไม่
ออกรับรู้ไง อยู่ถึง ๓ วันคือแบบเวลาใครนั่งพุทโธๆจิตสงบนะ เวลาออกจากสมาธิมา ตัว
จะเบาเหมือนกับลอยได้ เดินอยู่นะ แต่ความรู้สึกเรา มันเหมือนตัวนี้นะ เราย่างเท้าออกไป
มันไม่รับรู้ ความรู้สึกเหมือนเราลอยไปลอยมาเลยละ คำว่าลอยไปลอยมาก็จะไม่มีสติอีก
ละ มันลอยไม่ได้หรอกเพราะไปไหนคนต้องเดินด้วยเท้า แต่ทำนี้มันเดินไปโดย
สัญชาตญาณ แต่จิตมันไม่รับรู้แม้แต่ความรู้สึกการก้าวเดินของเท้าเลยละ แล้วมีความสุข
ในจิตในร่างกายนี้มาก

นี่ไง มันดับจากความรู้สึกภายนอกใจ แล้วมันมาอยู่ มาทรงตัวอยู่ในตัวของมันเอง ใจ พอทรงตัวของมันเอง จิตมันดับที่ไหน จิตมันเข้าถึงฐานของมันต่างหาก แต่ที่นี้ ภาษา สมมุติมันมีแค่นี้เองใจ แล้วท่านจะสื่อความหมายกับลูกศิษย์ใช่ไหม ท่านจะพูดให้ฟังให้ เห็นภาพชัดเจนว่า บางที เราฟังเทศน์หลวงปู่มั่น จิตเราดับถึง ๓ วัน ถ้าดับ ๓ วัน ถ้าจิต มันดับหลวงตาก็ตายไปแล้ว จิตดับก็คนตายนะสิ นี่ภาษาโลกนะว่ามันไม่มีใจ แต่ที่มัน ไม่ใช่ คำว่าจิตดับ มันดับจากอารมณ์ความรู้สึก สัญญาอารมณ์ใจ บอกว่าที่ไหนมีจิตที่นั่น มีอารมณ์ ถ้าอารมณ์มันไม่มีก็อยู่ที่จิตใช่ไหม จิตมันก็อยู่ในตัวมันเองใช่ไหม มันดับไป ไหน มันดับสัญญาอารมณ์ ดับถึงความรับรู้ขั้นนี้ ดับทุกขเวทนาใจ

เวลาท่านพิจารณาเวทนาเห็นใหม่ พิจารณาเวทนา พิจารณาตลอดรุ่งเห็นใหม่ ท่านบอกว่า พิจารณานะ มันดับหมดเลย เวทนาเป็นสักแต่ว่าเวทนา เวทนาเป็นเวทนา จริงใช่ไหม กายเป็นกายจริง เวทนาเป็นเวทนาจริง จิตเป็นจิตจริง มันปล่อยหมด แล้ว บอกว่า คำว่าดับ คือดับจากทุกข์ ดับจากทุกข์ ดับจากเวทนา ดับจากความรู้สึก แต่มันทรง ตัวในตัวมันเอง ไม่ใช่ว่าจิตดับเหมือนกับเราจุดไฟแล้วก็ดับไฟ ไม่มีเลย ไม่ใช่ จิตมันดับ เพราะธรรมชาติของเรา เรารับรู้ถึงลม เคี้ยวลมพัดมาเห็นใหม่ เย็นใหม่ อย่างนี้เรารู้ แต่ ถ้าจิตมันดับหมดนะ มันก็รู้ของตัวเอง ลมพัดไปก็ไปสิ มันไม่รับรู้ใจ

นี่ โห้ เขาเขียนว่าจิตดับ เรารู้เลยนะว่าจิตดับไม่มี หมายถึงอะไร เราถึงออกมาเสี่ยง ดั่งนี้ใจ เสี่ยงดังเพราะอะไรรู้ไหม เพราะเขาที่มั่งเผลออยู่ทุกวัน เขาที่มั่งเผลอออกมาด้วยทาง ดำราชของเขายู่ทุกวัน อันใดที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ของพระกรรมฐาน สิ่งนี้ไม่มีอยู่จริง แล้วสิ่งที่ไม่จริงนะ ปัญญาเกิดเองอย่างนี้ สมาธิเกิดเองอย่างนี้ เอ้า แก่นธรรมของหลวง ปู่คุณเฮามาเปิดดู ทุกหน้าเลย สัมมาสมาธิ มันเกิดเอง คำๆนี้นะมันเป็นไปไม่ได้ อย่างนี้ คือไม่มีอยู่จริงๆ เวลาของที่ไม่มีอยู่จริงนะ เขาเอามาเขียน เอามาอธิบาย เวลาของที่มีอยู่ จริง เขาบอกของอย่างนี้ไม่มีอยู่จริง คูสิ นี่คือปัญญาใจ นี่คือข้อเท็จจริงในใจเขาที่มันตรง ข้ามหมดใจ พอมันตรงข้ามหมด แล้วเอาฝั่งที่ตรงข้ามเพราะอะไร เพราะเขาพูดออกมา อย่างนี้เขาพูดออกมาใช่ไหม แล้วเขียนเป็นหนังสือใช่ไหม ลูกศิษย์ลูกหา โอ้โฮหุ หุตั้งไป หมด อู้หุหุ สุขยอดเลย สุขยอด สุขยอดใช่ไหม แล้วเราไปล้มตรงนั้น

เคี้ยว เคี้ยวธรรมะเหนือธรรมชาติ เพราะธรรมชาติคือวัฏฏะ ที่มั่งเข้ากลางหัวอกเลย เพราะอะไร เพราะธรรมะเป็นธรรมคาใจ ธรรมะเป็นธรรมชาติใจ ธรรมะนิพพานใจ

ธรรมดา ธรรมดาวิมุตติใจ เดี่ยวจะทิ่มเข้าหัวอกมึง กำลังไปพิมพ์อยู่ เดี่ยวจะแจก เพราะอะไร ถ้าธรรมะเป็นธรรมดา ธรรมดาใจ ธรรมดาวิมุตติใจ ไม่มีหรอก แล้วเขาจะว่าเรา โจมตีใคร เราไปโจมตีใคร เราไม่ได้โจมตีใครจริงๆนะ เราอยากให้เป็นคนดี อยากให้คนปฏิบัติมันเข้าถึงเหตุถึงผล เข้าถึงแล้วสัมผัสได้ เวลาเราบอกนะ ถ้าบอกอ้างว่า วิทยาศาสตร์ฯ ผิดหมดเลยเพราะเขาอ้างใช้ไหม แต่เวลาพูดละ มันมีเหตุมีผลนะ มันเป็นวิทยาศาสตร์ มันเป็นการพิสูจน์ได้ ถ้าพิสูจน์ไม่ได้พระโศดบันทำไมพระโศดบันเข้าใจ พระโศดบันกับพระโศดบันนี้คุยกันรู้เรื่องนะ มันเป็นเรื่องที่จับต้องได้เลยละ จับต้องได้ เห็นไหม แล้วของเขาเป็นวิทยาศาสตร์

ที่ลูกศิษย์เขามอบอกที่เราบอกว่า จิตเป็นรูป ความคิดเป็นนาม เขาบอกไม่ได้ จิตเป็นรูปไม่ได้ จิตเป็นรูปไม่ได้ เราก็อยกเลย ยกว่า พระพุทธเจ้าพูดกับหลานพระสารีบุตรที่เขาिक्षุญ ถ้าเธอไม่พอใจ... ไม่พอใจใครๆ คือไม่พอใจพระพุทธเจ้าแต่ไม่กล้าพูดใจ พระพุทธเจ้าบอกถ้าเธอไม่พอใจสิ่งต่างๆ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ความรู้สึกเห็นไหม จิตเป็นรูป ความคิดเป็นนามเห็นไหม จิตเป็นขันธ จิตเป็นขันธ สัญญาอารมณ์ต่างหาก สัญญาอารมณ์ที่มันส่งออก ท่านบอกว่าถ้าเธอไม่พอใจสิ่งต่างๆทั้งหมด เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ความรู้สึกของเธอด้วย เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเธอก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง วัตถุ จิตเป็นรูป วัตถุนี้เป็นสิ่งกระทบจับต้องได้ไหม วัตถุ วัตถุ ถ้าจิตมันละเอียด มันเห็นมันจับได้ ถ้าคนจะเห็นอย่างนี้ได้มันต้องแบบว่า พิจารณาแบบพระสารีบุตรใจ พระสารีบุตรเห็นไหม เพราะการเทศน์นี้ พระพุทธเจ้าอยากจะเทศน์สอนพระสารีบุตร

ทีนี้พระสารีบุตรเป็นคนที่มีปัญญามาก ถ้ามีปัญญามากถ้าไปสอนพระสารีบุตร พระสารีบุตรจะจับไปแยกแยะอีก เสียเวลา ทีนี้ พระพุทธเจ้าก็เลยเทศน์หลานพระสารีบุตร พระสารีบุตรยืนอยู่ข้างหลังใจ ยืนฟังพระพุทธเจ้าอยู่ใจ พระสารีบุตรยืนฟังพระพุทธเจ้าอยู่ พระพุทธเจ้าพูดกับหลานพระสารีบุตร มันแคนนอนไปหาพระสารีบุตรใจ พระสารีบุตรฟังอยู่นะ พัดๆพระพุทธเจ้าอยู่ พัดๆไป ปึง เป็นพระอรหันต์เลย เป็นพระอรหันต์เพราะคำนี้ คำที่บนเขาคिक्षุญในถ้ำสุกรขาตา เทศน์สอนหลานพระสารีบุตร ทีนี้คนที่รู้รู้อย่างนี้ได้ คนที่จะมีปัญญอย่างนี้ได้เห็นไหม คุณสิ เช่นพระสารีบุตร เช่นพระที่ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าที่ไปถามปัญหาแล้วฝนตกเห็นไหม เป็นน้ำ ที่เป็นต่อม เพราะอะไร เพราะจิตมันพร้อม พอจิตมันพร้อมจิตมันก็กำลังคัดเลือก กำลังเลือกหาอยู่ พอมีใครชี้

ประเด็นปั๊ ปึง มันพร้อมของมันอยู่ข้างใน นี่ก็เหมือนกัน เห็นไหม ในเมื่อเธอไม่พอใจในสิ่งต่างๆ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ความรู้สึกของเธอด้วย เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเธอก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง ขนาดอารมณ์ยังเป็นวัตถุอันหนึ่งแล้วจิตละ จิตเป็นรูป ความคิดเป็นนาม เขาบอกว่าเป็นรูปไม่ได้ จิตเป็นรูปไม่ได้ จิตเป็นรูปไม่ได้เพราะมันเป็นนามธรรม รูปมันเป็นมหาภูตรูป ๒๔ จิตมันเป็นรูปได้ยังไง ถ้าจิตเป็นรูปเดียวหลวงพ่อตายเลยนะ เดี่ยวอิทธิกรรมเขาอัดหลวงพ่อตายท่าเลยนะ กูบอกให้มันมาสิ ให้มันมา มันจำแต่ชื่อ

เขาบอกว่าในถ้ำนี้มีผี มันบอกว่าในถ้ำนี้มีผีแต่มันไม่เคยเห็นผีนะ แต่กูจับผีมาใส่หม้อถ่วงน้ำนะ มันไม่เห็นนะ มันไม่เห็นมันไม่รู้หรอก ที่นี้ที่นี้มีผีนะ โอ้โฮ หลวงพ่อกลัวมากเลย มีผีๆ อู๊ย กูนอนอยู่ในนั้นกูนอนอยู่กับผีเลยนะ ผีเป็นเพื่อนกูหน่อย ไปกลัวอะไรกับผี มันก็ตื่นเต็นใจ นี่พูดถึงว่า คนไม่รู้ไม่เห็น

แล้วย้อนกลับมาที่เขาอธิบาย ที่บอกว่าละเอียดยากๆ ในเมื่อเขาตีความพุทธศาสนา เขาตีความธรรมะ ทำไมเขาจะไม่ละเอียด เขาตีความธรรมะ ธรรมะเรานั่งกันอยู่นี่ ทุกคนมองมาหาเราสิ ดูบนหัวเราสิ ถ้านกมันขี้อยู่ โอ้โฮ หลวงพ่อก ในหัว จี๋สองกอง สามกอง ขึ้นกทั้งนั้นเลย แล้วขึ้นกบนหัวมันทำไมไม่ดูละ บนหัวมันขี้มากกว่าบนหัวกูอีก คือความผิดคนอื่น เห็นกันชัดๆทั้งนั้น ความผิดตัวเองมองไม่เห็น ถ้าความผิดคนอื่นเห็นชัดเจนเลยนะ

เวลาเขียน โอ้โฮ คนโน้นผิดอย่างนี้คนนี้ผิดอย่างนั้น โอ้โฮ ชัดเจนไปหมดเลย แล้วตัวเองละ ว่าแต่เขานะ เราเห็นเยอะมากเลยนะ ว่าคนโน้นผิดอย่างนี้ ตัวเองทำหมดเลย อย่างเช่นสมาธิเกิดเองปัญญาเกิดเอง นี่มันเกิดไม่ได้ แล้วเวลาไปพูดนะ คุณฤทธิชีไพรนะ ฤทธิชีไพรไม่มีปัญญา ไม่มีปัญญา ตัวเองมีปัญญามาก แต่ดันปัญญาเกิดเอง ฤทธิชีไพรเขายังซื่อสัตย์ ในเมื่อเขาเป็นสมาธิเขาก็ยอมรับว่าเป็นสมาธิ ใหม่นี้บอก ปัญญาเกิดเอง ไปจี๋โก่งงอ ทุจริตมดเท็จยิ่งกว่าฤทธิชีไพร ถ้ามันไม่มีปัญญาก็บอกไม่มีปัญญาสี แต่มาบอกปัญญาเกิดเอง ปัญญาเกิดเองได้ยังไง เห็นไหมที่เราบอกว่าทำสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเอง พวกเรารับไม่ได้ แต่นี่เขาบอกว่าปัญญาเกิดเองทำไมลูกศิษย์เขาเชื่อละ ปัญญาจะเกิดเองนะ เป็นอิสรสัญญา สัญญาเนียจำไปเรื่อยๆ จำสภาวะธรรมนะ เป็นจดจำทำให้ชัดเจนนะ แล้วเดี๋ยวมันจะเกิดปัญญาขึ้นเอง เวรกรรม

แล้วอย่างนี้ภูโถมตีอีกหรือเปล่าละ ภูโถมตีอีกแล้วสิ ภูโถมตีเขาอีกแล้ว ถ้าโถมตี มึงเผยแผ่ออกมาทำไม ในเมื่อเผยแผ่ออกมา เราเห็นข้อบกพร่อง ข้อผิดพลาด เราโต้แย้ง เราไปโถมตีใคร เราโต้แย้งไง เราโต้แย้งกลับ ว่าสิ่งที่เอ็งเผยแผ่ออกมา มันไม่มีมูล เวลา ฟ้องศาล ศาลจะได้สวนมูลฟ้อง มันไม่มีมูล ธรรมะของมึง ไม่มีเนื้อหาสาระ มันไม่มี เนื้อหาสาระ แล้วอย่าลาก อย่าลากหลวงตาว่าหลวงตาก็ดูจิต อย่าลาก เพราะหลวงตาท่าน เป็นธรรมเป็นอันเอก หัวใจท่านธรรมทั้งแท่ง มึงอย่าลากมาเป็นแบ็คของมึง อ้าวแต่คนที่ ตายแล้ว อ้างหลวงปู่สิม อ้างหลวงปู่ดุลย์ แต่ไม่อ้างหลวงตานะ เพียงแต่ว่าหลวงตา ยอมรับ ไม่อ้างหลวงตานะ

แล้วตอนนี้จะบอกว่า คนที่โถมตีนี้โดนหลวงตาไล่ด้วย มันไร้สาระสิ้นดี มันไร้ สาระที่ไหน มันไร้สาระว่าหลวงตาไล่แล้วทำไมหลวงตาท่านไปเยี่ยมอยู่ตลอดเวลา หลวงตาลงมาที่กรุงเทพ มาหาเราทุกที ใจถึงใจ ได้ยินไหม ได้ยินไหม ไล่หรือ ไล่ทำไม พุดอย่างนั้น เนื้อหาสาระข้อเท็จจริงในสังคมมันมีอยู่ เอ็งจะพุดอะไรบิดเบือนนะ บิด ข้อเท็จจริง เอ็งไม่ละอายใจตัวเองเลยหรือ เอ็งพุดมามีเหตุผลสิ่งใดรองรับคำพุดของเอ็ง แล้วเราพุดเนี่ย เราไม่ได้พุดด้วยอารมณ์ความรู้สึกนะ แต่เราพุดด้วยหลักฐานข้อเท็จจริง เราพุดด้วยหลักฐานข้อเท็จจริงในการประพฤติกปฏิบัติก็ให้เขาโต้แย้งมาตามข้อเท็จจริงสิ ในเมื่อเราเป็นพระไซ้ใหม่ เราเป็นพระเรามีศีลมีธรรมไซ้ใหม่ อะไรที่มันถูกมันผิดเราก็กุญ กันไปตามข้อเท็จจริงนั้น

แล้วดูสิ ถ้ามีข้อเท็จจริงนั้นแล้วเราตะแบงตามข้อเท็จจริงนั้น ถึงจะบอกว่าเราเป็น คนชั่ว ไอ้นี้ สิ่งที่เขาพุดออกมา เราพุดตามข้อเท็จจริงที่เขาแสดงออกมา เราเพื่อเจ้าหรือ เราไปกล่าวต่อตรงไหน เราไปจับผิดอะไรกับเขาตรงไหน ก็เขาเอาหนังสือมาแจกแล้วก็ส่ง มาที่วัด หนังสือเขาส่งมาบ่อยนะ พระในสมาธิของไอ้วิมุตติอะไรนั้น ส่งมาให้เราเป็น ชุคุๆเลย เขาไม่ให้เราพุดแล้วส่งหนังสือมาให้เราอ่านทำไมอะ เขาส่งหนังสือมาให้เรา อ่าน เราอ่านหนังสือเราแล้วเรามีความเห็นยังงไรเราก็พุดอยู่แล้วเราผิดตรงไหนละ นี่เรา พุดกันแบบ เราเป็นคนแบบว่าเรามีเหตุมีผลนะ พุดมีเหตุมีผล แต่วันนี้ที่พุดเราจะพุดให้ ชัดเจนเพราะว่าลูกศิษย์เขานั่นแหละ และเขาแบบว่าเขาเห็นผิดแล้วเขาก็มาหาเราด้วย

แล้วเขาบอกว่า ตอนนี้อยู่ในปัจจุบันนี้ เขาอ้างว่าหลวงตากี้เคยดูจิตมา แล้วพระสงฆ์พูดถึงหลวงตาเรื่องจิตเหมือนกัน แล้วเราก็อ่านจิตด้วย

ฉะนั้น คำว่าจิต มันเป็นเส้นทางๆ หนึ่งที่หลวงตากี้เคยเดิน พระสงฆ์พูดถึงอยู่ ฉะนั้นมันไม่ผิดหรอก แต่นี่อ้างอย่างนี้เลย ตอนนี้อยู่อย่างนี้กันอยู่ เขาถึงมาหาเรา บอกว่าหลวงพ่อ ให้พูดซักๆ ให้พูดซักๆ เราถึงพูดไว้ซักๆว่าที่หลวงตาทำ ตอนที่หลวงตาทำ ตอนนั้นหลวงตายังไม่ได้ไปพบหลวงปู่มัน ฉะนั้นการประพฤติปฏิบัติใหม่ มันก็มีความผิดพลาดเป็นเรื่องธรรมดา แต่พอมีความผิดพลาดแล้ว ท่านถึงบอกว่าความผิดพลาดนี้ท่านต้องหาทางแก้ไข พอแก้ไขแล้วท่านถึงบอกว่าเรา ทุกข์มา ปีกับหกเดือน ทุกข์อย่างใดที่จะทุกข์มากเท่าตอนจิตเสื่อมนี้ไม่มี จิตเสื่อมนี้เพราะจิต จิตเสื่อมนี้เพราะท่านเอาจิตของท่านไปอยู่กับผู้รู้ใจ จิต ท่านบอกจิตของท่านเสื่อม เสื่อมเพราะว่าท่านจิตเลอะๆ ไม่มีคำบริกรรม ถึงมาหาคำบริกรรม

ทีนี้พวกเรานี้มีคำบริกรรม พุทโธมีคำบริกรรม เหมือนเด็กเวลาหัดเดิน มันต้องมีสิ่งใดเกาะไปเพื่อหัดให้มันเดินได้ เขาก็พูดเหมือนกัน จิตก็คือเหมือนกัน เกาะเหมือนกันแต่อีกคนหนึ่งเขาเกาะไม้เดินนะ ไม่ใช่เกาะลม เห็นก็เขาไม่มาให้เด็กเดิน มึงก็บอกว่ากูก็ทำแล้วให้เด็กมาเดิน เด็กมึงคลานอยู่นั้น เด็กมึงยังไม่ได้เกาะ คือคำว่าเกาะ คำพูดใครก็พูดได้ คำพูด คำอ้างอิง ทุกคนอ้างอิงได้เหมือนกัน แต่เราคิดจินตนาการสิว่ามันมีเหตุมีผลควรเชื่อได้หรือไม่ เวลาจะฟ้องศาล เขาต้องไต่สวนมูลฟ้องว่ามันมีมูลความผิดไหม ถ้ามีมูลฟ้องเขาถึงรับฟ้อง ไอนี้ครูบาอาจารย์ท่าน ครูบาอาจารย์เวลาท่านพูดมันมีเหตุมีผล ไอ่เขาก็อ่านทุกทีเลย แล้วปัจจุบัน เราดูหนังสือเขาแล้วที่เราไม่พอใจที่สุดเลยไม่พอใจอย่างมากๆ เขาบอกว่า

พุทโธโง่เง่า

พุทโธไอ้พวกหลงพุทโธ

พุทโธตัวแข็ง

สังคมไทยชั่วช้าเพราะพุทโธ

เราับตรงนี้ไม่ได้! เราับตรงนี้ไม่ได้ตรงที่บอกว่า พุทโธนี้หลงกันมานาน ใช้การกำหนดพุทโธ พุทโธ ทำให้สังคมนี้เสียหาย พุทโธนี้ทำให้คนไปจมปลักอยู่กับสมณะ

เราจับตรงนี้ได้ ที่เราไม่เห็นด้วยมาตั้งแต่ต้น แล้วพอมานะปัจจุบันนี้เรารู้เราเห็นว่า มัน เป็นธรรมชาติของกิเลส เราเข้าใจเรื่องกิเลสดีนะ

อย่างเช่นพระองค์หนึ่งองค์ไหนก็ได้ จะยกตัวเราไม่ได้เดี๋ยวจะหาว่าอะไรก็ เรา หมดนะ อย่างเช่นพระองค์หนึ่งไม่มีใครรู้จักก็อยากให้เป็นรู้จัก ถ้าอยากให้รู้จักก็จะอ้าง หลวงตาตันทีเลยว่าเป็นลูกศิษย์หลวงตา หลวงตาให้ออกมาช่วยโลก หลวงตาให้มาเผยแผ่ พอหลวงตาให้เผยแผ่ปั๊บ พอมมีคนมาเชื่อถือศรัทธาเนะ จะเริ่มเหยียบหลวงตาแล้ว กูเก่ง กว่าหลวงตานะ หลวงตามีความรู้น้อยกว่ากูนะ กิเลสมันเป็นอย่างนี้ทุกที

นี่ก็เหมือนกันเห็นไหม จิตดับไม่มี เวทนาดับไม่มี อะไรดับไม่มี ที่แรกออกมา เห็นไหม นี่ไง หลวงตาจับประกัน นี่ก็เหมือนกันหลวงตาจับประกันเหมือนกัน ไปหา หลวงตาแล้วหลวงตาจับประกัน ตอนนี้จะบอกว่าหลวงตาผิดแล้วนะ แต่ยังไม่เอ่ยชื่อ ตรงๆ ไม่เอ่ยชื่อตรงๆ กิเลสของคนเป็นอย่างนี้ธรรมชาติของกิเลสมันเป็นอย่างนี้ เรา เข้าใจเรื่องธรรมชาติของกิเลสดี แล้วเราเห็นพฤติกรรมเรารู้เลยว่ามันจะมาลงร่องนี้ไง มันถึงเสียงดังขึ้นมา พูดถึงนะ อย่างที่ว่าใครที่ออกมาต่อต้านเรื่องนี้ หลวงตาไล่ออกจาก วัดแล้ว มันก็เหมือนเรื่องสังฆราชเมื่อก่อน ที่เราออกไปขวางเขา ไอ้เราก็ชั่วเหมือนกัน ตอนนั้นก็ชั่ว ชั่วสุดๆเลย ตอนเรื่องสังฆราชไม่มีใครออกมายุ่งเลยนะ มีเรา แม่บ๊วยอยู่คนเดียวนะ ชั่ว ชั่ว ชั่วจน อันนี้จะเข้ารอบสอง นี่วัฏจักรมันมาอีกแล้ว วัฏจักรความชั่ว ไอ้ หงบจะเกิดอีกแล้ว เอ้า เขาทำกันเองแล้วเราไปขวาง เราไปขวางเขาเอง อันนี้ก็เหมือนกัน เหมือนกับครั้งนั้นเลย ครั้งนั้นก็นี่ไง ธรรมชาติของกิเลสไง จะทำการแทนหลวงตา จะ ควบคุมหมดเลย แล้วหลวงตาท่านก็เห็นไหม นี่ไง ธรรมย่อมชนะอธรรม ท่านเลยของ ท่านนะ แล้วพวกนั้นมันแพ้ยตัวมันเองไป แต่เรามันทนไม่ไหว เราออกมาเคลื่อนไหว

กรณีนี้ก็เหมือนกัน กรณีที่พูดนี้ก็เริ่มจาก สิ่งที่ไม่พอใจที่สุดก็คือบอกว่า พุทโธ โง่เง่า พุทโธทำให้ตัวแข็ง พุทโธทำให้สังคมเสื่อมเสีย ทำให้ชาวพุทธปฏิบัติแล้วไม่ได้ผล พุทโธทำให้คนหลงใหล อันนี้ มันรับไม่ได้ เอ็งทำแล้วบ้างหรือยัง เอ็งได้ปฏิบัติแล้วบ้าง หรือยัง แล้วมาตอนหลังๆเห็นมันเขียนหนังสือออกมา เรารู้ มันเริ่มทิ่มแล้ว เริ่มทิ่มเริ่ม แทะ เพราะเมื่อก่อนเรื่องจิต สมาธิเกิดเอง ปัญญาเกิดเอง จะไม่เขียนออกมาเลย จะเก็บไว้ ลิบลิบเลย จะซ่อนไว้ข้างในเลยนะ พุทธธรรมะของพระพุทธเจ้า พุทธอภิธรรมไง อารมณ์ เป็นอย่างนั้น อะไรนะ สังฆารุเบกขาญาณ โคตรภูญาณ ญาณ ๑๖ แต่ซ่อนไว้นะ ซ่อน

ปัญญาเกิดเอง สมาธิเกิดเอง ช่อนไว้ข้างหลังนะ สังขารเบกขาญาณเลยนะ อารมณ์อย่างนี้จะเป็นอารมณ์อุเบกขานะ โอ้ อุเบกขานี้เป็นอารมณ์ของพระอรหันต์นะ องค์ของอารมณ์พระอรหันต์ต้องเป็นอารมณ์อุเบกขานะ สันติน!

อุเบกขามันก็เป็นอุเบกขาเวีย อุเบกขามันก็มีสุขมีทุกข์เวีย เห็นไหม อุเบกขามันเวทนา ๓ ใจ สุขเวทนา ทุกขเวทนา อุเบกขาเวทนา มันทเวทนา ๓ มันทักขิยาภกต อักขิยาภกตก็คืออุเบกขา แล้วอารมณ์พระอรหันต์อะไร อารมณ์ห้าวตอย่างนั้นคืออารมณ์พระอรหันต์หรือ อุเบกขาคืออารมณ์ห้าวตใจ อารมณ์เฉยอยู่มันจะลงสุขกับทุกข์ อารมณ์พระอรหันต์เป็นห้าวตอย่างนั้นหรือ แหม ช่อนไว้ ช่อนปัญญาเกิดเองไว้ ช่อนสมาธิเกิดเองไว้ละ โอ้ พิจารณาไปนะ จูจิตไปนะ จูจิตไปมันจะเกิดสัมมาสมาธิ พอเวลายืมนานไปๆ ความลับ อุดมคติ ความรู้ความเห็นของมันก็คลายออกมา พอคลายออกมาเห็นไหม จูจิตไปนะ จูจิตไปโดยสติรู้ตัวทั่วพร้อม สติไม่มีแล้วสติอะไรรู้ตัวทั่วพร้อมละ ดูไปๆ ดูสิมองมาที่เรานะ มองดูๆนะ มองดูๆเดี๋ยวก็นั่งง่วงนอนหมด มองเรานะ มองมาที่นี้ะ เพ่งดูๆนะ เพ่งๆขึ้นมาเดี๋ยวก็นั่งหลับหมด นี่ไง จูจิตไปนะ จูจิตไปนะ แล้วดูไปนะ อย่าฝืนนะ อย่าคืออย่าดึงกับมันนะ แล้วพอถึงเวลา มันจะลงสมาธินะ มันจะต้องไม่เจาะจง ถ้าเจาะจงผิด เจาะจงคือสติ

เนี่ยเวลามันเปิดออกมา เมื่อก่อนเขาช่อนไว้ เพราะเขาไม่แน่ใจ แต่พอสร้างฐานขึ้นมาด้วยอธิธรรม ด้วยวิจาร์ณด้วยวิเคราะหวิจยธรรมพระพุทธเจ้าจันฐานแน่น จนคิดว่าคำพูดนี้... เหมือนกับเรา หลงตัวเองใจ พอหลงตัวเอง มีฐานใช้ใหม่ มีคนเชื่อถือศรัทธามาก มันพูดอะไรคนก็เชื่อใช้ใหม่ อย่างเราไม่มีใครรู้จักพูดอะไรออกมาก็ไม่ฟัง แล้วไปหาหามานะ เราพูดให้หมา หามันวิ่งหนีหมดเลยเพราะหามันไม่ฟัง แต่พอมีคนศรัทธาเชื่อถือนะ มันจึงหามาด้วย อย่างพวกนี้ศรัทธาเราหลายคน เวลามาฟังก็จึงหามาคนละตัว คนก็ฟัง หมาก็ฟัง พอคนก็ฟัง หมาก็ฟังนะ เขาฟังกูแล้วมันลืมหัดนะ พอมันลืมหัดใจสมาธิจะ มันจะเกิดเอง จูจิตไปๆนะ โดยไม่เจาะจง ไม่เจาะจงนะมันจะลงเป็นสัมมาสมาธิเพราะความไม่เจาะจง ถ้าความเจาะจงนั้นไม่ใช่ ความเจาะจงคือสติ อย่างพวกเราลงสมาธิจะ พุทโธๆนะ โอ้โฮ มันลงนี้ สตินี้พร้อมมากนะ สตินะ ถ้ามันกระเพื่อนะ มันจะไหว พอกระเพื่อน หลวงตาบอกว่า พอกระเพื่อน จิตมันมีอาการกระเพื่อน มัน

จะถอน ถ้าเรามีสติพร้อม สติมันจะดีมาก พุทโธๆ มันจะลงนะ มันจะลงนี่มันลงมาก สติพร้อมตลอดเวลาละ สตินี้ดีมากเลย

ถ้าสติไม่ดีนะ มันบังคับ มันควบคุมจิตนี้ลงไม่ได้ ดูเขาจับยานอวกาศสิ กระสวย อวกาศออกนอกโลก เขาใช้คอมพิวเตอร์ควบคุมขนาดไหน จิตเวลามันจะลง สติมันจะดีมาก แล้วขณะที่มาพุทโธใหม่ๆนะ มันจะลง เหมือนการจับกระสวยอวกาศ นักบินอวกาศทุกคนต้องมีการฝึก นักบินอวกาศทุกคนไม่ฝึกไปอวกาศไม่ได้ จิตที่มันจะไปลงสมาธินี้ มันมีความผิดพลาดของมัน มีการฝึกฝนของมัน มันกำหนดพุทโธๆของมัน ดูสิ ขนาดว่า กระแสแรงลม แรงโน้มถ่วง มันจะลงได้ยังไง มันลงไง มันมีความชำนาญของมันเห็นไหม พอมันชำนาญของมันมีสติพร้อมมันกำหนดพุทโธๆ เวลามันจะลงนะ มันจะลงของมัน ถ้ามันสะดุดปั๊บ มันถอนทันที ถ้ามันสะดุดมันเป็นอะไรนะ จิตกระเพื่อม มันจะไหว จิตไหวก็ออกเลย ไม่มีเข้า จิตไหวไม่มีเข้า แล้วถ้าจิตมันดีสติมันดี นี่ไง นี่เขาจะงนะ พอมันเขาจะงแล้วมันรู้ตลอดนะเพราะมันฝึกไง มันฝึกแล้วมันรู้ของมัน สติมันพร้อม มันลงพุทโธๆๆ โอ้โฮ มันละเอียด มันลงขนาด อื้อหึม มัน มัน จนถึงฐานเลย เอ๊ะ เอออออ พักอยู่หลายชั่วโมง ค่อยคลายตัวออก

ไอนี้บอกว่าถ้าเขาจะงเป็นมิจา ต้องไม่เขาจะง ไม่เขาจะงก็ถอนกลับใจ ไม่เขาจะงก็ตกเหวนะ ไม่มีหรอก ไม่มี ถ้าเป็นสมาธิก็เป็นมิจาสมาธิไม่ใช่สัมมา นี่ไง ๆ ดูไปๆ ดูไปพอมันจะลงนะ มันจะลงโดยความไม่เขาจะงนะ พอลงไปแล้วจะเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิจะเกิดที่ไหน จะเกิดบนจิต กลัวว่า สัมมาสมาธิจะไม่เป็นความจริงใจ สัมมาสมาธิจะไปเกิดบนจิตอีก โอ้ เวิร์กกรรม เวิร์กหาย ไอ่หยังมันเถียง มันเถียงตรงนี้ เถียงตรงที่มึงซ่อนไว้ตั้งนาน แล้วตอนนี้มึงเปิดออกมาแล้ว พอเปิดออกมาแล้วมันเปิดถึงหัวใจ เปิดถึงกินเลยว่่า กินมึงเน่า กินมึงไม่มี ถ้าจะเถียงอะไรก็มา

วันนี้พุทชัคเจน เขาให้พุทนี้ชัคเจน พุคให้ชัคเจนว่า เขาจะได้ไปอ้างถึงว่าหลวงตาหรือพระสงฆ์ เอา คำน่าดูเลยละ เมื่อก่อน รดฐนี่มาเต็มเลยละ โอ้ หลวงพ่อกับอาจารย์เขาเหมือนกันเปี้ยะเลย เหมือนกันเปี้ยะเลย แล้วเหมือนกันเปี้ยะทำไมวันนี้ว่ากูไม่เหมือนละ เมื่อก่อนกูบอกว่าไม่เหมือนมึงบอกว่าเหมือน ตอนนี้กู บอกว่าเหมือนมึงบอกว่าไม่เหมือน มึงว่ากู.....ละ แต่ถ้ามันมาเมื่อก่อน กูบอกว่ากูเหมือนมึงละ ไครมาก็ หลวงพ่อเหมือนกันเปี้ยะ เหมือนกันเปี้ยะ หลวงพ่อ พุคเหมือนกันเลย เหมือนกับอาจารย์เขาเลย

เหมือนกันไปหมดเลย แล้วตอนนี้ทำไมไม่เหมือนล่ะ ไม่เหมือนเพราะลากไส้มึงไป เอาไส้มึงออกมากอง มันก็เลยไม่เหมือนซะใหม่ ถ้าไม่ลากไส้มึงออกมามันก็เหมือนสิ แล้วไส้เรานี้ให้เอ็งลากเลย

ธมฺมสากัจฉา เอตมมํคลมุตตมํ เขมิมิสิทธิที่จะวิจารณ์คำพูดเราได้ เราก็มิสิทธิที่จะวิจารณ์คำสอนเขาได้ เพราะคำสอนถ้าไม่มีสิทธิวิจารณ์เอ็งส่งมาให้ข้าทำไม เสียขายเราเผาทั้งแล้วนั้น ไม่งั้นจะเอาเป็นหลักฐานมาให้ดู หนังสือส่งมาทำไม แล้วส่งมาให้เราอ่าน แล้วเรามีความเห็นไม่ได้หรือ ก็เอ็งส่งมา ส่งมาจากพระ พระเขาส่งมา ลูกศิษย์เขาส่งมา เราก็มิสิทธิวิจารณ์เขา เขาก็มิสิทธิวิจารณ์เรา

เราถึงบอกว่าไม่เหมือนหรือ กิ่งใดก็ไม่เหมือน แล้วอย่างที่ว่านะ จูจิต ไม่ใช่ เพราะเราลงกับหลวงปู่ดูลย์ หลวงปู่ดูลย์บอกว่าคิดเท่าไรก็ไม่รู้ต้องหยุดคิด ความหยุดคิดก็ต้องใช้ความคิด นี่ปัญญาอบรมสมาธิ เราตีความเลย คำพูดคำนี้ท่านพูดออกมาเหมือนหลวงตา ก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ต้องหยุดคิด การหยุดคิดก็ต้องใช้ความคิด การใช้ความคิดนี่คือปัญญาอบรมสมาธิ คิดเท่าไรก็ไม่รู้นี่คือโลก คือคิดไปตามสามัญสำนึก ต้องหยุดมัน แต่หยุดไม่ได้ ถ้าไม่ใช่ปัญญาหยุดไม่ได้ ถ้าเพ่งอยู่ มันหยุดไม่ได้ นี่ของเขาเพ่งอยู่เขาเดินตามไป เขาตามของเขาไป แล้วตามเขาไปแล้ว

ตามไปมันไม่มีเหตุมีผลซะใหม่ มันก็เลยต้องลงของมันเอง สมาธิก็เป็นเอง ปัญญาก็เป็นเอง แล้วถ้าใครเถียง เอาหนังสือมายืนยันเดี๋ยวนี้เลย แล้วจะบอกว่าไม่ได้เขียนอีกสิ พอยืนยันก็บอกว่า อ้อ สงสัยมันละเมอ ก็เลยเขียนไปอย่างนั้น ตอนนี้ได้สติแล้วอยากจะแก้ ตอนเขียนไปมันละเมอ มันขาดสติไปหน่อยก็เลยเขียนพลาดไป แล้วตอนนี้จะแก้ละ มันแก้อย่างนี้มาเป็นสิบๆหนแล้วเราเห็นมาตลอด เราถึงบอกว่า เราเข้าใจว่าคนไม่จริงใจใจ ถ้าคนจริงใจนะ เวลาผิดยอมรับว่าผิด นี่อริยะประเพณี หลวงตาจูจิตท่านก็ผิดมาแล้วปีกับหกเดือน ท่านทุกข์มาก เราก็มิมีความผิดพลาดนะ ผิดเยอะมาก ไปหาหลวงปู่จวน

“อวิชชาอย่างหยาบมีงสบตัวลง อวิชชาอย่างกลางมีงไม่เห็นมันหรือ อวิชชาอย่างละเอียดในใจมีงยังอีกเต็มหัวใจเลย”

อ้อหือ มันทิ่มหัวใจเลย มันทิ่มเข้ากลางอกเลย อ้ออ จริงๆ เกียงไม่ขึ้น มันก็เลยมูมานะท่ามา ไม่งั้นมันทะล้าละล้ง ไปก็ไปไม่ได้ ถอยก็ไม่ถอย ทะล้าละล้งนะ ห่วงหน้าพะวงหลังจะไปไหน ก็ไปไม่ถูก ทำไปข้างหน้าก็ไปไม่เป็น ถอยหลังมันก็ถอยไม่ได้ อยู่ห่วงหน้าพะวงหลัง ทุกข์น่าดูเลยนะ พอไปเจอหลวงปู่จวนทูปหัวที่เดียวเท่านั้น ปลาช่อนนะมันคิ่นพราดๆ เออ ไซ้ๆ มันทูปหัวกิเลส คิ่นเลย พอโดนไม้ทูปหัวที่เดียวเท่านั้น ไปไหนไม่รอด ไซ้ นี่ พระป่า นี่กรรมฐานที่เขามีคุณธรรม เขาพูดกันคำสองคำเขาไม่ต้องเขียนเยื่อ เหมือนปลาช่อนโดนทูปหัวเลยละ ไปไม่รอดหรอก ถ้าทูปครั้งที่สองมันตายนะ ทูปครั้งแรกให้มันรู้สึกตัวนะ ถ้ามันไม่เชื่อเดียวทูปครั้งที่สอง เอาไปย่างเลยละ นี่ความจริงมันเป็นอย่างนี้

ฉะนั้นถึงบอกว่า ไม่เหมือน ไม่เหมือน เขาให้พูดบอกว่าไม่ให้เหมือน เพราะเขาไปอ้างว่าเหมือน เวลาข้างบนอ้างว่าเหมือน ข้างล่างละค่ากูไม่รู้ ไม่รู้จะทำตัวยังไง ทำตัวไม่ถูกเลยตอนนี้ จะทำตัวให้เป็นคนดีทำตัวยากมาก แต่ทำตัวให้เหมือนเขาให้เป็นพวกเขานี้ทำไม่ได้เลย ไม่ได้ อันนี้ถึงบอกว่าการดูจิตใจ มันดูจิตเพราะหลวงตาเคยดูจิต ดูจิตแล้วคิดเป็นการพิสูจน์ พิสูจน์การดูจิตใจ เขาบอกว่า อ้างว่าหลวงตาก็ดูจิต เราก็ดูจิตไม่ใช่ การดู เป็นการพิสูจน์ พิสูจน์แล้วเห็นคิดแล้ว แล้วทิ้งแล้ว ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ทำแล้วเหมือน เคยทำเหมือนแล้วจะว่าเหมือนกันเราทำได้ มันเหมือนเราที่ว่า ทางการแพทย์เขาพิสูจน์แล้วเห็นไหมว่ายาเสพติดมันไม่ดี แล้วเราต้องไปพิสูจน์อีกไหม เราต้องลองยาเสพติดจนสุดท้ายแล้วเราก่อยมาเข้าใจไซ้ไหม นี่เหมือนกัน หลวงตา ครูบาอาจารย์ ท่านลองแล้วท่านพิสูจน์แล้ว พิสูจน์การดูจิตแล้วว่า ไม่ใช่ทางที่จะประพฤติปฏิบัติ พุทโธๆเป็นทางที่เราควรปฏิบัติ พุทโธๆเป็นคำบริกรรม มันจะยาก มันจะง่าย ยากจริงๆ พุทโธนี่ยากมาก มันจะเครียด มันจะทำให้เราทำได้ยาก แต่ มันเป็นความจริง มันเป็นทางความจริงที่เราต้องเดิน กับเราไปทำอย่างนั้น

สิ่งที่เขาพิสูจน์มาแล้วว่ามันสบายตอนแรกไง เขาบอกเข้ามาทุกคน ทุกคนจะพูดคำนี้เลย เมื่อก่อนเป็นคนไม่ดี เป็นคนอารมณ์ร้าย เดียวนี้ไปดูจิตแล้วมันจะดีขึ้นเลย ก็ดีสิ คำว่าเมื่อก่อนอารมณ์ร้ายเพราะเราไม่ได้ไปควบคุมมันไซ้ไหม เราก็ปล่อยมันไปตามแต่กำลังของกิเลสไซ้ไหม พอเรามาดูจิตเรามาควบคุมมันไง เหมือนเด็ก เด็กมันชนไซ้ไหม เราจับเด็กให้นั่งนิ่งๆก็เท่านั้นเอง เมื่อก่อนเด็กมันชนมันก็คิ่นรนไป ไปจับมีดจับไม้มันก็

พันตัวมันเอง แต่พอมันนั่งนิ่งๆ มันไม่ทำอะไรเลย โอ้ สบายๆ มันก็เท่านั้น แล้วเด็กนั่งนิ่งๆมันจะเป็นคนดีขึ้นมาได้ไหม เด็กมันจะโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ได้ไหม ถ้าไม่มีปัญญา ไม่มีวิชาชีพ ไม่มีสติสัมปชัญญะ ไม่มีความระลึกรู้ ไม่มีความเกรงกลัว ไม่มีความละอาย ต่อมาคนมันจะดีขึ้นมาได้ยังไง

คนมันจะดีมันก็ต้องมีความเกรงกลัว ความเกรงกลัวต่อบาป มันมีความเกรงกลัวต่อบาปมันยังไม่ใช่บรรณะ บรรณะนั้นบรรณญาณเกิดขึ้นมา มันทำลายจิตตวิชาขึ้นมา มันเป็นความจริงอันนั้น ความจริงต้องเป็นอย่างนี้สิ พอเป็นอย่างนี้แล้วพอพุทโธๆขึ้นมา มันยากไหมละ มันยากเพราะมันจะเป็นฐานใจ ฐานให้เราได้ใช้จิตนี้ไปพิจารณา ให้ใช้ฐานใช้จิตนี้ไปทำคุณงามความดี มันยังมีความดีที่เราต้องแก้ไขต้องปรับปรุงขึ้นไป มันถึงต้องมีฐานที่ตั้งมีคุณความดีขึ้นมา มันถึงเป็นความยากไป

ถ้ามันง่ายๆนะ คำนี้เราก็รับไม่ได้ ๗ วันจะเป็นพระโศดาบัน อะไรต่ออะไรว่าง่ายๆ ง่ายๆ มันเหมือนกับเรา เราบอกว่า ทุกคนซื้อหอยแล้วถูกรางวัลที่ ๑ หมดเลย มันจะเป็นไปได้ยังไง โศดาบันคือรางวัลที่ ๑ นะ แล้วเราบอกว่าทุกคนมาซื้อหอยถูกลมดเอ็งว่า เป็นไปได้ไหม มันเป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก นี่ก็เหมือนกัน ลัดสั้นๆ ๗ วันเป็นโศดาบัน มันเป็นไปได้

สิ่งที่เขาพูดมันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แล้วสิ่งที่เขาสอน คำสอนมันก็กลับกันไว้ กลับกันไว้ แต่ตอนนี้มันเริ่มเปิดออกมาแล้ว แล้วเราเห็นชัดเจนแล้ว ไม่ใช่โจมตี บอกว่าอะไรผิด อะไรถูก แล้วเขาก็ค้านมาสิ ถ้าเขาค้านมาด้วยผลว่าที่เราพูดผิดหมดคนนะ เราจะสาธุ เราจะแก้ไข เราจะไปขอขมาเลยนะ ถ้ากระผมเห็นผิดไปแล้วครับ ถ้ากระผมจะขออภัยครับ เพราะถ้ากระผมเห็นผิดไป พุทมาสิ แล้วถ้ามีจริงก็จะไปขอขมา มี แล้วพุดมาสิ พุดมาว่าอันไหนพูตผิด อันไหนภูวิจารณ์มีผิด เนาะ จบแล้วแหละ เอวัง